

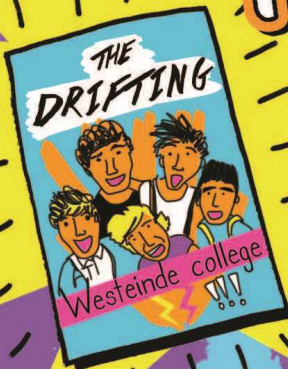
★
VRIENDEN, LEUGENS, CHAOS... en FEEST!

THE
DRIFTING

Suzy D.

HA! HA! HA!
feest lekker
mee

Karen Saunders

★
'Suzy is je nieuwe BFF!' MEIDEN magazine

Hoofdstuk een

Zucht. Wat een ellende.

Ik sta aan de rand van de sportvelden van Westeinde, tussen de brandnetels en distels, in een wanhopige poging onder het stomste slagbaltoernooi ooit uit te komen. Door de motregen veranderen mijn bruine krullen in een pluizenbol en ik sta te rillen in mijn veel te krappe sportkleding.

Mijn idee van de hel.

Ik kan niet rennen. Niet vangen. Niet gooien. Niet slaan. Slagbal is zó niet mijn sport.

Bleh. Ik háát gymnastiek.

En ik had hier niet eens moeten zijn. Gym was het eerste vak dat ik heb laten vallen toen ik mijn eindexamenpakket samenstelde. Ik dacht echt dat op sportvelden rondhangen in lelijke nylon outfits verleden tijd was.

Niet dus.

Helaas voor mij en mijn mede-antisporters bedachten onze leraren een geniaal plan maar niet heus. In de zomer-

vakantie was er wat gedoe tussen een stel kinderen uit mijn jaar en leerlingen van het Sint-Maarten College, aan de andere kant van de stad. Er is altijd rivaliteit tussen ons geweest, maar deze zomer ging het echt goed mis. (Of zo mis als dingen hier mis kunnen gaan. Want eerlijk is eerlijk: van bendes hebben ze hier nog nooit gehoord.)

Er gaan verschillende verhalen rond over de aanleiding: iemand was ervandoor gegaan met het vriendje van iemand anders, iemand had de fiets van iemand anders gejat. Hoe het precies zit, weet niemand, maar in elk geval is het helemaal uit de hand gelopen. Er werd een grote vechtpartij georganiseerd op het parkeerterrein van de Aldi. De politie kreeg er lucht van en maakte er een eind aan, maar de leraren schoten in de stress. In hun oneindige wijsheid besloten ze de boel te sussen met dit suffe toernooi.

De brief kwam voordat school weer begon. Daarin stond de datum van het verzoeningstoernooi. De diverse teams zouden gemengd worden, zodat we aan het einde van de dag weer allemaal vrienden zouden zijn, blablابلابلا.

De brief eindigde ermee dat deelname verplicht was. Geen uitzonderingen.

Echt, soms vraag ik me af of leraren van dezelfde planeet komen als wij. Ik bedoel, kom op zeg: een potje-slagbal-en-alles-is-weer-koek-en-ei. Dachten ze nou echt dat zoiets zou werken?

Ik probeerde eronderuit te komen, maar mam wilde daar niks van weten. Die was als de dood dat ze nooit meer naar de Aldi kon zonder te worden neergestoken. En dus sta ik hier. In een te kleine outfit die grenst aan het onfatsoenlijke omdat mam dacht dat ik na het laatste semester geen gym meer zou hebben.

Net als ik.

Ik ben chagrijnig. En verveel me te pletter. Bovendien ben ik zo duf als een konijn. Mijn oudere zus Amber heeft een paar maanden geleden een meisjestweeling gekregen, en de baby's huilen gruwelijk veel. Voornamelijk 's nachts. Thuis bij de Dilletjes doen we amper nog een oog dicht. Ik ben zo moe dat ik dagen zou kunnen slapen. Zelfs het zom-pige gras onder mijn voeten nodigt ertoe uit om een tukje op te doen.

Oké, de boel is natuurlijk extra saai omdat ik in het veld sta, ver weg van alle actie. Dat was wel mijn eigen voorstel: hier sta ik absoluut het veiligst. Maar het is dus dodelijk saai om urenlang in je eentje op een veld te staan, met niks te doen. Ik had een boek mee moeten nemen.

Hoewel ze de scholen over de twee teams hebben verdeeld, is de rivaliteit nog steeds superaanwezig. Er wordt geduwd, er wordt getrokken en er wordt ontzettend veel geschreeuwd. Toch moeten we blijven doorgaan met deze schijnvertoning. Nu haten we elkaar alleen nog maar meer.

Ik kijk op mijn horloge en zie dat het niet lang meer duurt voordat deze mislukte missie voorbij is. God-en-alles-wat-heilig-is-zij-dank!

Heel in de verte ontwaar ik mijn vriendje: Danny. Hij schiet naar voren in een poging de bal voor iemand weg te kapen. Hij ziet er vast supersexy uit, bijtend op zijn onderlip terwijl zijn pony voor zijn blauwe ogen valt en hij geconcentreerd fronst. Maar hij laat de bal uit zijn handen glijpen, waarop er uit de groep supporters van Westeinde een massaal gekreun opklinkt. Zelfs vanaf hier kan ik zien dat zijn oren rood worden, terwijl hij zijn hand ontmoedigd door zijn lichtbruine haar haalt. Arme Danny. Hij is al net zo beroerd in sport als ik.

Mijn beste vriendin Mirthe en haar vriendje Jamie staan ergens aan de andere kant van het veld te spelen. Hoe zullen zij het ervan afbrengen? Mirthe is altijd dolenthousiast, over alles, dus die vond het niet zo'n probleem om dit te doen. En Jamie is geweldig in sport. Die gek heeft gym zelfs als keuzevak.

Ik tuur zo ingespannen over het veld dat ik niet in de gaten heb wat er om me heen gebeurt. Als ik een hoop geschreeuw hoor, ben ik er weer bij. O, jee. Ineens probeert een heel stel mensen uit alle macht mijn aandacht te trekken: 'Suzy, vang hem! Suzzzzzyyyyyy!'

O, god. Er komt een bal mijn kant op.

Aaaaaah, dit was niet de bedoeling! Ik sta hier juist omdat ik niet mee wilde doen!

Karla Hoogvliet is aan slag geweest. Ze heeft de bal een waanzinnige hengst verkocht en spurt langs de honken.

Ik moet de bal vangen.

Ik móét hem vangen voor ze rond is.

Karla is een van mijn minst favoriete personen op deze aarde.

Maar... de bal gaat heel snel. En als-ie me raakt, ligt mijn hele gezicht open. Dan heb ik een gebroken neus en ben ik al mijn tanden kwijt. O, neeeeeee!

Het geschreeuw wordt luider. Ik spreek mezelf moed in en bereid me voor: handen in de lucht, klaar om te vangen... maar op het allerlaatste moment krabbel ik terug, spring opzij en bedek mijn hoofd met mijn handen.

Vanuit mijn ooghoek zie ik de bal op de grond stuiten en de bosjes in rollen, helemaal achter het veld.

Nu hoor ik alleen nog maar boegeroep.

Grrrr, stomme sportfanaten. Wie vindt dit nou leuk?

Wanneer het boegeroep afneemt, kijk ik op. De jongens van het andere team lachen zich dood; de jongens van het mijne willen mij dood, zo lijkt het.

‘Ga de bal halen, Suzy! Haal de bal!’

Ik zíé de bal niet eens. Maar aangezien het Janine Tuinman is die me dit toeblaft, moet ik het rotding misschien maar gaan zoeken.

Janine Tuinman. Alias Koningin Heks, en beste vriendin van Karla. Superknap, supersportief, superstreberig en supergemeen. Mijn vrienden en ik hebben een verleden met die twee. We zijn niet bepaald close sinds Janine en Karla Danny en mij een poosje uit elkaar hebben gekregen, als onderdeel van een weddenschap. Ik ontloop ze zo veel mogelijk, maar nu stormt Janine als een dolle stier op me af, terwijl haar megatielen hypnotiserend op en neer huppen.

‘Waar is-ie?’ vraagt ze, terwijl ze kwaad naast me tot stilstand glijdt.

‘Eh, daar ergens,’ zeg ik, en ik wijs naar het gras en de doornstruiken.

‘Nou, pak hem dan, mens.’

Ik durf niet te weigeren. Ze zou mijn leven tot een hel maken.

Janine en Karla zijn beste vriendinnen, maar ook aartsvijanden. Ze willen altijd van elkaar winnen. Daarom is Janine zo pissig dat ik de bal heb laten lopen. Ze zou in extase zijn als Karla werd uitgevangen, zelfs als ik daarvoor verantwoordelijk was.

Het duurt een eeuwigheid voor ik de bal zie. Ik haal mijn hele arm open terwijl ik ernaar graai, maar uiteindelijk heb ik hem.

Ik tuur over het veld.

Het is een gigantische afstand. Ik krijg hem nooit terug bij de andere spelers.

Toch zal ik minstens een poging moeten doen. Bereidheid tonen, weet je wel. Mevrouw Langedijk, onze gymlerares, schreef vorig jaar in mijn rapport dat ik een ‘apathische houding’ had. Dat klopt ook eigenlijk wel, denk ik, maar aardig is het niet.

‘Wat doe je, stomkop? Schiet eens op,’ snauwt Janine, die de bal van me afpakt en hem krachtig over het veld werpt.

‘Ik... eh...’

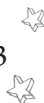
Nu zou ik Janine met een vinnig, gevat antwoord op haar plaats moeten zetten. Vanavond weet ik natuurlijk precies wat ik had moeten zeggen, maar op dit moment kan ik niks bedenken.

Een totale black-out.

Ik kijk Janine na, die terug dribbelt, en schop gefrustreerd een modderkluit weg.

De wedstrijd gaat nog een paar minuten verder. De laatste spelers staan in de rij om te slaan. Het andere team wint dik, en mijn teamgenoten kijken me kwaad aan als we in een rij gaan staan om handen te schudden. Maar ach, iedereen kijkt kwaad naar iedereen, dus misschien ligt het niet alleen aan mijn verdediging.

Pfff.

Je kunt met recht zeggen dat het potje-slagbal-en-alles-is-weer-koek-en-ei een dik vet fiasco was.

‘Hé,’ zegt Danny, die met een grijns naar me toe jogt. Samen lopen we terug naar de school. Wat heeft hij toch een mooie lach. Hij slaat een arm om me heen, trekt me naar zich toe en drukt een kus op mijn hoofd.

‘Hé,’ zeg ik terug. ‘Zo blij dat het afgelopen is. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst zo veel lol heb gehad. Dat was vast toen ik bij die gemene tante Gek in het verzorgingstehuis was en op dat kunstgebit stapte.’

Danny schiet in de lach. ‘Wreed. Maar gelukkig hebben we het achter de rug. Jamie en Mirthe nog gezien?’

Onze vrienden zie ik even verderop. Ze willen net de trap op lopen.

‘Daar heb je ze. Hoi, jongens,’ zeg ik, terwijl ik naar ze zwaai.

‘We hebben gewonnen!’ roept Mirthe, die haar pasgeverfde haren triomfantelijk naar achteren gooit. De achterkant is nog blond, maar de rest dieppaars. Het ziet er gaaf uit, maar wel een beetje spaceachtig. Alleen Mirthe heeft het zelfvertrouwen om zoiets te durven. ‘Ik vond het superleuk. Hoe ging het bij jullie?’

‘Vraag maar niks.’ Mijn maag knort als een gek. ‘Ik ga dood van de honger. Heb je snoep bij je?’

Mirthe trekt een gezicht als een oorwurm. ‘Nee, sorry.’

We staren haar geschokt aan. Mirthe loopt voor 99 procent op ongezonde suikers. Ze heeft altijd snoep bij zich. Dit is het meisje dat voorafgaand aan een veldloop een noodrantsoen katjesdrop, haar lievelingssnoep, in haar beha propte. En er een koffer vol van meenam op vakantie, voor het geval dat ze de drop in het buitenland niet verkochten. (We gingen naar Friesland.)

‘Hoe dat zo?’ vraagt Jamie. ‘Ben je nu al door je dagvoorraad heen?’

Mirthe slaakt een diepe zucht. ‘Mam las in een artikel dat suiker heel slecht voor je is, en toen werd ze helemaal hysterisch. Ze was ervan overtuigd dat ik obesitas en suikerziekte zou krijgen. Ik beloofde haar dat ik serieus zou minderen, maar ze wil dat ik cold turkey afkick. Ik zou jullie wel kunnen vermoorden voor een shot suiker.’

‘Misschien heeft je moeder dan toch wel een punt,’ zegt Danny.

Mirthe haalt haar schouders op terwijl ik de deur voor mijn vrienden openhoud. ‘Ik krijg een iPad van haar als ik het tot Kerstmis volhoud,’ zegt ze.

‘Wauw, wat een stimulans,’ zeg ik.

‘Maar dan moet je het wel volhouden,’ zegt Jamie met een vals lachje. ‘En dat moet ik nog zien, hoor.’

‘Hé,’ zegt Mirthe, en ze geeft haar vriendje een por. ‘Denk je echt dat ik het niet kan?’

‘Jij bent megaverslaafd,’ zegt Jamie.

‘Nietes. En Kerstmis is al best snel.’

‘Dat duurt nog maanden!’ zeg ik.

‘Zó lang is dat ook weer niet,’ fluistert Mirthe nu.

‘We zullen zien,’ zegt Jamie. ‘Later.’

De jongens lopen door en wij gaan de meisjeskleedkamer in.

Jakkes. Gym is erg, maar douchen na gym is nog veel erger.

Héél veel erger.

Want wie wil er nu naakt tussen zijn klasgenoten paraderen?

Niemand toch?

Het is dus nogal balen dat mevrouw Langedijk staat op persoonlijke hygiëne en reinheid. Ze laat iedereen na elke vorm van inspanning douchen, zelfs als je geen druppel zweet geproduceerd hebt omdat je aan de kant stond. Ze heeft al eerder meisjes letterlijk de douchehokjes in gedreven. Om je dood te schamen.

Maar als ik me heel snel aankleed, heeft ze het vandaag misschien niet door... Ik bedoel, ik stink écht niet, want ik heb amper een stap gezet.

Ik wil me net in mijn broek wurmen als mevrouw Langedijk voor me komt staan.

‘Heb jij gedoucht?’

‘Eh... ja?’

Mevrouw Langedijk schudt haar hoofd. ‘Volgens mij niet.’

‘Maar...’

‘Geen gemaar,’ zegt Langedijk, terwijl ze naar de douches wijst. ‘Douchen. Nu. Anders wordt het nablijven.’

Hmf. Vernederd op het speelveld en nu ook nog eens in de kleedkamer.

Ik trek met omgeslagen handdoek mijn kleren uit en schiet een hokje in voor de snelste douchebeurt aller tijden.

Maar ik heb de kraan nog maar net opengedraaid of...

Drrrrriiiiiinggggggggggggggggggggggggggggggggggggg!

Huh? Wat?

Nee, toch?

O, god. Wel, dus.

Brandalarm.

Het brandalarm gaat af.

Ik ben naakt, op school, en het brandalarm gaat af.

Dit is echt niet te geloven.

Overall om me heen klinkt er gegil en geschreeuw, terwijl meisjes haastig in hun kleren schieten.

‘Oké, iedereen. Zo snel mogelijk naar het verzamelpunt op het speelveld. Ik heb geen bericht over een oefening gehad,’ hoor ik mevrouw Langedijk roepen.

Ik draai de kraan uit, grijp mijn handdoek en zie ieder-

een door de deur verdwijnen. Ik hol terug naar mijn kleren... maar die zijn weg.

‘Opschieten!’ zegt mevrouw Langedijk. Ze klinkt steeds paniekeriger. ‘We moeten weg!’

Waar zijn mijn kleren? Waarzijnzwaarzijnzwaarzijnze?

Ik weet zeker dat dit mijn kapstok is, want mijn tas hangt eraan. En mijn ondergoed zit erin. En mijn schoenen staan eronder. Maar mijn kleren – shirt, broek en trui – zijn nergens te bekennen.

De laatste meisjes verlaten de kleedruimte, en nu zijn alleen mevrouw Langedijk en ik nog over.

‘Suzy, je moet hier weg,’ zegt mevrouw Langedijk, die steeds gestrester wordt. ‘Ik hoop dat er geen brand is, maar met het team van Sint-Maarten hier en al die problemen tussen onze scholen kan er van alles zijn gebeurd.’

‘Eh, mijn kleren zijn weg,’ mompel ik.

‘Weg? Hoe bedoel je, weg?’

Buiten op de gang buldert een man: ‘Iedereen moet het gebouw uit. Iedereen naar buiten, zo snel mogelijk, alsjeblieft.’

‘Suzy, we moeten echt gaan,’ zegt mevrouw Langedijk. Ze ziet er nu ontzettend nerveus uit. Is er echt brand? Echt?

‘Maar ik heb geen kleren!’ piep ik.

‘Nou, doe dan je sportkleding weer aan,’ zegt ze, en ze dirigeert me naar de deur.

‘Die is ook weg,’ zeg ik.

‘Iedereen moet onmiddellijk naar buiten, zodat de brandweer het gebouw kan inspecteren,’ schreeuwt de mannenstem weer.

‘Suzy, er is geen andere optie. We zoeken je kleren straks wel,’ zegt mevrouw Langedijk. ‘Sla je handdoek om je heen, niets aan de hand, hier heb je mijn vest, meekomen. Nú!’

‘Maar, maar, nee...’

Mevrouw Langedijk luistert niet. En nu duwt ze me naar buiten. Ik schuifel naar voren en klamp me zo stevig aan mijn handdoek vast dat mijn knokkels wit uitslaan.

Op de gang staan diverse grote brandweermannen te wachten. Ze doen hun best om niet in lachen uit te barsten.

‘Naar buiten, meteen,’ zegt een van hen. ‘Het is vrijwel zeker vals alarm, maar we moeten het gebouw grondig doorzoeken.’

‘Mag ik niet bij de ingang wachten?’ smeed ik.

‘Helaas. Iedereen moet het pand verlaten,’ zegt de brandweerman. ‘Misschien kun je de volgende keer iets sneller aankleden.’

Ik slaak een diepe zucht, duw de deuren open en loop naar buiten. Ik houd mijn handdoek vast alsof mijn leven ervan afhangt en bid dat het vest van mevrouw Langedijk meer bedekt dan ik vermoed.

Iedereen heeft zich op de tennisbanen verzameld en doet

zijn best ongeïnteresseerd naar de brandweer en de brandweerauto's te kijken. Waarschijnlijk wordt er al druk gespeculeerd over wie het alarm heeft laten afgaan. Ik zie in elk geval geen rook.

En dan is daar het gruwelijke moment dat ik gespot word.

Iemand stoot zijn buurman aan terwijl hij naar me kijkt, waarna het nieuws zich als een lopend vuurtje verspreidt. Een paar tellen later ligt iedereen op het speelveld in een deuk. Mirthe, Jamie en Danny zie ik nergens, maar Janine en Karla liggen vooraan in een stuip.

Dan duwt Janine haar broeksband een stukje naar beneden. Er zit nog een broek onder. Mijn broek. Vervolgens trekt Karla de halsboord van haar shirt opzij. Ze draagt er nog een shirt onder. Mijn shirt.

Ze hebben mijn kleren aan.

Nog nooit heb ik die twee zo gehaat als nu.

Het slagbaltoernooi deed het 'm niet, maar blijkbaar was er vanmiddag toch iets wat de leerlingen van de rivaliserende scholen nader tot elkaar kon brengen: die domme Suzy, slechts gewikkeld in een handdoek en het vest van de gymlerares.

Het hoofd van de school, mevrouw Kuper, komt aangevend. 'Mevrouw Langedijk, waarom laat u Suzy zo schaars gekleed naar buiten gaan?'

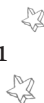
‘Ze kon haar kleren niet vinden, en we moesten er van de brandweer uit. Ik dacht dat er brand was...’

Mevrouw Kuper schudt licht haar hoofd. ‘Er is geen brand. We vermoeden dat het vals alarm is. Suzy, hup, terug naar binnen.’

Terwijl mevrouw Langedijk me weer naar het gebouw begeleidt, hoor ik mevrouw Kuper naar de menigte roepen: ‘Iedereen die foto’s of filmpjes heeft gemaakt, gaat die nu onmiddellijk wissen. Als ik erachter kom dat een van jullie iets online heeft gezet, zal diegene onmiddellijk worden geschorst, begrepen?’

Dat is in elk geval iets. Maar daar heb ik op dit moment niks aan. Het liefst zou ik hier ter plekke het loodje leggen.

Ik heb het al eerder gezegd en ook dit zal vast niet de laatste keer zijn: waarom overkomt mij dit soort dingen toch altijd?

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Suzy P. Forever Me*

Verschenen bij Templar Publishing, een imprint van The Templar Company Limited

© 2015 Karen Saunders

Voor deze uitgave:

© 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Karin Pijl

Omslagafbeelding: AT Rock

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4024 2 (e-book 978 90 261 4025 9)

NUR 283, 284